

ELOGII PENTRU TERRI BLACKSTOCK

„Ultima carte a lui Blackstock, *Dacă fug*, este cel mai bun roman de suspans pe care l-am citit de câteva decenii încoace. Fremătând de secrete și de suspans care te ține cu sufletul la gură, cu personaje excepțional construite, este o poveste care te captivează până la final. Citiți-o! Fugiți s-o cumpărați! Atât e de bună!”

- *Colleen Cobe*, autoare a unor bestselleruri *USA Today*, romanul *Mermaid Moon (Luna sirenelor)* și seria *Hope Beach*

„Finalul pasionant care-ți face inima să bată nebunește al trilogiei *Moonlighters* de Blackstock e ca o călătorie cu peripeții. Intriga și pericolul ating un punct culminant dramatic, în timp ce ticăloșii sunt puși la colț.”

- *Romantic Times* despre romanul *Twisted Innocence (Inocență pervertită)*

„Fanii lui Blackstock vor fi absorbiți de acest al treilea roman din seria *Moonlighters*, ale cărui teme sunt iertarea și acordarea celei de-a doua șanse. Deși poate fi citit și ca un roman de sine stătător, cititorii vor înțelege mai bine personajele din volumele anterioare ale seriei.”

- CBA Resurse + Distribuitori despre *Twisted Innocence (Inocență pervertită)*

„Cartea a doua a seriei *Moonlighters* de Blackstock debutează cu un incident înspăimântător, dar este plină de acțiune și în continuare. E o poveste pe mai multe planuri despre decepție, durere și secrete destăinuie la momentul potrivit, menținând interesul și curiozitatea cititorilor.”

- *RT Book Reviews*, 4 star review pentru romanul *Distortion (Distorsiune)*

„Blackstock își construiește personajele în așa fel încât ele pot scăpa din orice situație – ca de exemplu, să facă parte dintr-o familie cu incredibil de multe cadavre în dulap – și reușesc să rămână credibile. *Distortion (Distorsiune)* e un bun roman de suspans, dar mai mult decât atât, aduce în discuție o serie de atitudini și acțiuni care-i vor face pe cititori să-și reexamineze propriile tipare și valori.“

- Crosswalk.com

„O proză clară, o poveste incitantă și o acțiune galopantă fac ca acest thriller să fie încă un succes pentru Terri Blackstock. Recomandat cititorilor cărora le plac scrierile lui Lynette Eason și Erin Healy.“

- *Library Journal*, starred review pentru romanul *Downfall (Decădere)*

„O poveste densă și plină de suspans, acest *mystery* ne prezintă într-un ritm alert un clovn ciudat pe post de suspect și un periculos vizitator de blog.“

- *Publishers Weekly* despre *Truth Stained Lies (Adevărul a pătat minciunile)*

„Seria *Restoration (Restituire)* ajunge la un final dramatic. Blackstock este o maestră absolută în a aduce la suprafață dileme spirituale și în a le permite cititorilor să se lupte cu ele odată cu personajele. Este concluzia cea mai potrivită pentru această serie unică de romane.“

- *RT Book Reviews*, 4 1/2 star review pentru romanul *Dawn's Light (Lumina zorilor)*

„Scriitură bună, detalii descriptive bine dozate, personaje convingătoare și un final ce nu sucombă în răspunsuri lejere – toate acestea te îndeamnă să continui să citești pagină după pagină, făcând din această carte un roman fascinant pentru creștinii amatori de suspans.“

- *Publishers Weekly* despre romanul *Cape Refuge*

„Scritura excepțională a lui Blackstock îi va ține pe cititori treji până târziu în noapte, pentru a descoperi identitatea făptașului din acest extraordinar roman polițist. Punerea în scenă unică și privirea aruncată asupra scenei muzicale din Nashville sunt fascinante. Amatorii de suspans se vor bucura de o tratație delicioasă.“

- *RT Book Reviews*, 4 1/2 star review și distincția *TOP PICK!* acordată romanului *Double Minds (Minți duble)*, nominalizat în 2009 la premiul *Best Inspirational Novel*

„Absorbită fiind încă de la primul rând, m-a durut sufletul pentru Kara, Lizzie și pentru povestea lor emoționantă. Sfârșitul convingător nu m-a scos din starea de tristețe, pentru că acest roman este despre mai mult decât despre viața a două fete și despre rănilor ce n-ar trebui să existe niciodată. Doamna Blackstock jonglează cu abilitate și tact cu trăirile de nedorit ale personajelor sale (promiscuitate și avortul ce-i urmează, menționat în trecut). Totodată, cartea este atât de bine scrisă, încât cu greu îți vine să crezi că este doar ficțiune!“

- *RT Book Reviews*, 4 star review pentru romanul *Covenant Child (Copilul legământului)*

„Distanțându-se de celelalte romane polițiste ale ei ce te țin cu sufletul la gură, Blackstock pătrunde în lumea unui infractor care-și întâlnește perechea. Acest roman alert nu oferă nicio răsturnare de situație uimitoare, dar povestea este incredibil de bine spusă și cititorul va fi fascinat până la ultima pagină.“

- *RT Book Reviews*, 4 star review pentru romanul *Shadow in Serenity (Umbră asupra serenității)*

TERRI BLACKSTOCK

DACĂ FUG

Traducere din limba engleză:

Alina Grozea

 ACT și Politon

2016

Această carte le este dedicată cu drag nazareenilor

CASEY

E sânge pe pantofii mei. I-am spălat pe talpă, știind că poliția va analiza urmele și va afla că port niște Skechers. Vor găsi pe cardul meu de credit tranzacția de la magazinul de pantofi, și asta va dovedi că sunt ai mei.

Sângele se scurge de pe tălpi. Inima-mi bate de parcă ar fi sângele meu, deși nu e. Plânsul mă gâtuie, dar îmi șterg lacrimile. N-am timp să simt.

Când pantofii par suficient de curați, îi șterg cu un prosop și-i strecor în geantă.

Ei vor vedea petele de sânge pe chiuvetă, în urmele pașilor făcuți de mine până la ușă, unde m-am descălțat, pe prosop. Vor da cu luminol din acela ce va străluci prin tot apartamentul și vor aduna dovezi împotriva mea. Nu mai are rost să curăț. Trebuie doar să plec de-aici.

Nu-i ușor să-ți împachetezi întreaga viață într-o geantă de voiaj, dar nu am încotro. Împachetez ce cred că-mi va folosi – o cămașă, două perechi de blugi, câteva tricouri, o foarfecă, să-mi tai părul imediat ce voi ajunge într-un

loc sigur, lenjerie intimă, mascara, periuță și pastă de dinți, lentile de contact și ochelari. Mă duc la dressing, deschid sertarul, caut printre șosete până în spate, la cutia de trabucuri. O deschid. Teancurile de sute de dolari sunt încă acolo. Asta-i ziua mea neagră, urgența pentru care am nevoie de bani-gheață. Îndes teancurile de bani în buzunarele genții și apoi mă grăbesc către micul meu living cu bucătărie încorporată, ca să adun pozele de familie de pe un raft. Le îndes și pe ele în geantă.

Scriu rapid un cec pentru chirie, îl rup din carnet și-l las pe teighea, cu un bilet către proprietar, în care îi spun că poate închiria apartamentul meu și că poate dona ce am lăsat acolo. Nu vreau să aibă de suferit din cauza mea. Mă gândesc să sun la serviciu și să le spun că nu mă mai întorc, dar mai bine n-o fac.

Îmi pun geanta pe umăr și o car afară, apoi încui apartamentul, deși nu știu de ce fac asta.

Când mă sui în mașină, văd sânge pe mânerul ușii. Îl ignor, conduc până-n parcare a unui hotel din centru, abandonez mașina fără să mă uit în urmă și iau liftul în jos, către primul etaj al hotelului. Mă strecor în toaleta femeilor, îmi strâng părul în coadă de cal și îmi leg o bandană pe cap. Îmi scot lentilele de contact, îmi spăl machiajul și-mi pun ochelarii. Apoi îmi iau poșeta și geanta de voiaj și ies pe ușile de sticlă ale hotelului, către șosea, unde e stația de taxi. Îi dau un bacșiș portarului, să-mi cheme unul.

Mă sui în taxi și-i spun șoferului să mă ducă la stația de autobuz.

Probabil că încă nu mă caută nimeni. Va trece o vreme până vor descoperi cadavrul lui Brent. Cedez tentației de a spune o rugăciune, deși nu știu dacă o va auzi cineva. Am probleme cu credința în Dumnezeu, dar, când sunt într-un necaz, spun deseori în minte rugăciuni. Nu știu pentru ce să mă rog. Timp? Distanță? O cale de scăpare?

Dreptate?

Da, vezi să nu!

Cer ajutor în general, având încredere că, dacă e cineva la celălalt capăt al rugăciunii mele, va ști de ce anume am nevoie. Pe măsură ce străbatem orașul, singurătatea mă învăluie ca o ceață și mă întreb ce o să mă fac fără prietenii mei. Iubesc oamenii. Întotdeauna i-am iubit. Nu-mi place să fiu singură.

Și pe familia mea. Pe nepoata mea de șase luni care-și adaugă săptămânal câte un nou truc în repertoriul ei de bebeluș... Oare o s-o mai revăd vreodată? Gândul că n-o s-o mai legăn niciodată ca să adoarmă e aproape la fel de brutal precum imaginea celui mai bun prieten zăcând mort pe podea.

Îmi las privirea să alunece peste orașul pe care am fost învățată de mică să-l iubesc. Ciudat, n-am știut până acum că-l iubesc.

Mă lupt să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat mai devreme. Cu o oră în urmă? Cu două? Mă chinui să nu mă mai gândesc la teroarea asta.

Câte un pas, pe rând. Să ajung întâi la stația de autobuz. Apoi pot să plâng.

CASEY

N-am mai fost niciodată până acum în stația de autobuz. Are o mistică murdară – un aer străin care mă oripilează –, dar știu că nu pot să ies din oraș cu mașina personală. Sigur o vor căuta. Aeroportul iese din discuție. Prea multe camere de luat vederi și prea multă securitate. Sper că nu voi fi identificabilă imediat, dacă fața mea va apărea pentru scurt timp pe ecranele de securitate ale camerelor de deasupra. Mă uit la afișajul neclar cu destinații și ore. N-am nicio idee încotro s-o apuc.

Trebuie să fug undeva suficient de departe pentru ca fotografia mea să nu apară la știrile locale. Într-un loc care să nu aibă nicio legătură cu mine și în care să n-am niciun motiv să ajung. Undeva unde nu aș merge niciodată. Și va trebui să fie o destinație a unuia dintre următoarele autobuze care vor pleca din stație, oriunde m-ar duce el. Nu voi merge până la capăt. Voi coborî la una dintre stațiile de pe traseu.

Dar să începem cu începutul. Găsesc toaleta femeilor și privesc pe sub ușile cabinelor să văd dacă sunt singură. Deocamdată, sunt. Stau în fața chiuvetelor murdare și mă uit lung în oglindă. Trag fermoarul de la geantă și iau foarfeca. Îmi desfac din coc părul blond, îl pieptăn și-mi trec mâinile prin el pentru ultima dată.

Părul a fost dintotdeauna bunul meu cel mai de preț și urăsc să-l văd căzând pe jos. Dar nu pot lăsa vanitatea să mă oprească. Tai exact până în dreptul bărbiei și mă uit la șuvițele care ajung pe podea. Nu mă opresc, insist. Mă ciopârțesc și la spate, până ajung în partea cealaltă.

Arată ca o tunsoare bob făcută acasă, dar putea fi mai rău. Încă semăn prea mult cu mine. Mă pieptăn dându-mi părul după urechi – s-a mai schimbat ceva, dar nu îndeajuns. Ar trebui să-l tund mai scurt, băiețește? Nu, ar dura prea mult, iar tunsoarea de amator ar atrage și mai mult atenția. O să fac asta când o să ajung într-un loc în care să mă pot vopsi.

Scot un teanc de bancnote din geantă și-l îndes în buzunarul de la blugi. Trebuie să-l țin la îndemână.

Mă așez pe vine să adun părul căzut, îl arunc în closet și trag apa, apoi mă întorc cu un șervețel umed și șterg podeaua, să mă asigur că nu rămâne nicio șuviță blondă pe acolo. Mă întorc la toaletă și trag din nou apa, apoi stau pentru o clipă și mă uit la vechea Casey cum dispăre pe fundul vasului, odată cu jetul de apă.

Mă sprijin cu spatele de ușa cabinei. Pot să fac asta. Am mai avut de îndurat greutăți în viață. Tot ce trebuie

să fac acum e lucrul la care poliția se așteaptă cel mai puțin. Viața mea va depinde de asta.

Deschid telefonul mobil, scot bateria și o arunc în coșul de gunoi. Apoi sparg telefonul și pun bucățile în buzunar, să pot scăpa de ele undeva, pe drum. Nu știu dacă va funcționa să-i împiedic pe cei din poliție să mă localizeze prin GPS-ul de pe telefon, dar am văzut la televizor infractori care procedează așa.

Ies din toaletă, privesc în jurul stației și detectez un ghișeu de bilete unde nu e coadă. Poșeta și geanta de voiaj îmi atârnă pe umăr; ajung în fața funcționarei.

– Încotro? spune ea, fără să ridice privirea.

– Păi... ce autobuz pleacă acum?

Femeia ridică privirea. Ochii ni se întâlnesc, dar nu simt că se uită la mine.

– El Paso. Pleacă în douăzeci de minute.

Nu-mi las timp de gândire.

– Perfect, zic. La El Paso vreau să merg.

Femeia – care mi se pare somnoroasă – îmi tipărește biletul și-mi ia banii.

– Ar fi bine să vă grăbiți.

Îi mulțumesc și mă grăbesc către autobuz. Îi dau soferului biletul ca să mi-l valideze și el se întinde să-mi ia geanta.

– E în regulă, îi spun. O țin cu mine.

– Se poate aglomera autobuzul. Nu aveți unde s-o puneți.

Habar n-aveam că El Paso e o destinație atât de populară din Shreveport.

– O țin la picioare. Cât durează călătoria?

– Cam zece ore și jumătate.

Asta-i bine, mă gândesc. Cu cât petrec mai mult timp în autobuz, cu atât mai bine. Dacă polițiștii nu-și dau seama cum am părăsit orașul, ăsta-i un loc bun ca să fiu în afara atenției lor pentru o vreme.

Urc în autobuz. Până acum, e ocupat aproape pe jumătate. Merg pe culoar, evitând o familie cu doi copii preșcolari și alegând un loc la geam, pe un rând gol. Arunc poșeta și geanta pe scaunul de lângă mine.

Dar în scurt timp, scaunele se ocupă. Încerc să nu am contact vizual cu cei care caută un loc liber. Un bărbat care șchiopătează și care abia reușise să urce scările, un adolescent cu cearcăne adânci și negre și cu căști în urechi, o femeie în vârstă cu baston, un soldat obosit cărând o raniță militară.

Soldatul mă inspectează și se oprește în dreptul scaunului meu.

– Stă cineva aici? Întreabă el, arătând spre geanta mea.

Nu-mi place să refuz un soldat. Cerem atât de mult de la ei și ei așteaptă atât de puțin de la noi! Clatin din cap și-mi mut geanta la picioare. El se așază, iar umărul lui puternic se atinge de al meu.

– Mergeți la El Paso? mă întreabă el.

– Nu, cobor înainte. Sunteți din El Paso?

– Da, spune. Am fost plecat aproape un an. Afghanistan.

– Nu vă trimit acasă cu avionul? îl întreb, uimită.

– M-au trimis la baza militară, dar familia mea nu-i de acolo. N-am vrut să merg direct acasă, spune el. Am vrut să mă opresc să vizitez familia unui prieten. El nu s-a mai întors, așa că...

Mă emoționez. Trebuie să fie un om de treabă dacă-și pune propria sosire acasă pe plan secund, pentru a vizita familia unui prieten decedat.

– Nu e așa de mult de mers cu autobuzul.

– Cine vă așteaptă acolo? îl întreb.

– Părinții mei, spune. Și iubita. Sunt foarte nerăbdător să-i revăd.

– Pariez că și ei abia așteaptă să vă vadă.

– Da, va fi un weekend grozav, spune el și îngHITE în sec. Sunt un pic emoționat.

Înțeleg asta. Probabil că s-a schimbat de când a plecat la război. Să se întoarcă într-o relație va fi ciudat și dificil. Soțul prietenei mele Nora a plecat în armată la o lună după nașterea primului lor copil și a lipsit un an. A ținut legătura cu familia cât a putut, pe Skype, dar nu a fost suficient. Chiar nu se pot recupera lunile pierdute.

Când s-a întors acasă, bucuria Norei s-a transformat rapid într-o îngrijorare tăcută, și toți știam că lucrurile nu mergeau bine. O persoană se schimbă după un an ca mamă... după un an ca soldat. Câteodată, cei doi se schimbă în direcții opuse. Sper că iubita acestui soldat îl va trata ca pe un erou și-i va lăsa timp și spațiu să se readapteze.

Își pune căștile și mă simt ușurată că nu dorește să afle nimic despre mine. Îmi pun și eu căștile, închid ochii

și mă prefac că dorm, dar imediat ce autobuzul începe să facă manevrele de ieșire din depou, îi deschid, să văd cum orașul meu rămâne în urmă. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Închid din nou ochii când îmi țâșnesc lacrimile. Pot să fac asta, îmi spun. Sunt puternică. Sunt concentrată. Sunt hotărâtă.

Nu-i voi lăsa să câștige.

Lacrimile mi se potolesc. Îmi doresc să fi avut muzică, în care să mă cufund, dar telefonul meu e făcut țandări în buzunar. Totuși, căștile mă țin izolată.

Nu știu dacă asta e de bine sau de rău.

CASEY

Când ne oprim la stația Greyhound în Dallas, decid să cobor și să-mi petrec noaptea aici. Autobuzul își va continua drumul către El Paso, dar eu nu voi mai fi în el. În apropierea stației de autobuz, e un hotel, Overnight Inn, așa că merg într-acolo, cu teama să nu cumva să fiu jefuită până ajung. Noaptea e vie, cu umbre și freamăt, dar aproape că alerg și inima îmi bate cu putere. La jumătatea drumului, disperarea mă lovește ca un ciocan în tâmplă. Nu-mi vine să cred că sunt aici, ascunzându-mă de lege. Părinții mei m-au educat să respect autoritățile și să cred în sistem... dar asta era înainte ca sistemul să se întoarcă împotriva noastră.

Familia mea era la fel de străină de comiterea unei crime, cum era și de sinucidere. *Noi nu suntem lași*, mi-am spus de atâtea ori după moartea tatălui meu, cu treisprezece ani în urmă. *El nu s-ar fi spânzurat niciodată*. Eram atât de sigură de asta când l-am găsit, cu trupul așezat special în așa fel încât să arate ca al cuiva care

voise să termine cu toate. Deși aveam doar doisprezece ani, știam ce am văzut. Dragul meu tată, mort într-un fel în care n-ar fi vrut niciodată ca eu să-l gădesc.

Acum mă întreb dacă aș putea fi cu adevărat prima din familia mea care să facă asta. Aș putea fi eu cea care într-adevăr renunță?

Poate că cel mai bine ar fi să fiu jefuită și ucisă. Dar instinctul meu de supraviețuire este atât de ascuțit, încât merg cât pot de repede până ajung la intrarea în hotel. Au camere libere, așa că le spun că mi-a fost furat portofelul, dar am cash. Mă înregistrez sub un nume fals și primesc curând o cheie.

Când intru în cameră, mă izbește un miroase de mucegai și tutun. Patul e tare și așternutul nu acoperă saltea, dar îmi zic că sunt norocoasă să fiu aici, și nu în închisoare.

Deznădejdea își înfige ghearele în mine și gândul sinuciderii revine. Mă gândesc cum să procedez, cum să fac ca să provoc o cât mai mică traumă persoanei care m-ar găsi. Pentru câteva minute, mă consolez cu gândul că toate s-ar putea sfârși curând, cu sentimentul de ușurare că n-ar trebui să fug toată viața și să mă ascund ca o criminală. Nu mi-aș mai face griji cum să-mi câștig existența, unde să locuiesc, cine s-ar apropia de mine. N-ar trebui să fac față faptului c-aș fi etichetată drept asasină.

Dar nu pot rămâne prea mult timp pierdută în această fantezie odihnitoare. Mă gândesc la mama stând la priveghi, repetând toate ritualurile ei obsesiv-compulsive în timp ce le strânge mâna, consolându-i, celor veniți s-o

consoleze pe ea. După înmormântare, ar sta trează toată noaptea, cu mintea cuprinsă de teroare, fără să fie în stare să doarmă săptămâni întregi, până ce un doctor nu va interveni să-i modifice doza de medicamente. Sora mea va fi atât de îndurerată și distrasă, încât nu va mai putea avea grijă de micuța Emma. Căsnicia ei va avea de suferit din cauza amărăciunii și furiei ce-i vor crește ca o lavă în inimă, și probabil că va spune public ceva ce n-ar trebui să spună, și-atunci vor veni și după ea.

Vor vorbi la TV despre sinuciderea mea, de parcă aş fi drama săptămânii. O vor descrie în detaliu și vor posta pe YouTube filmulețe cu cadavrul meu. Nancy Grace îmi va face autopsia psihologică.

Într-un final, renunț la idee. Să-mi iau viața ar fi un gest prea egoist. Prea multe piese de domino s-ar prăbuși, prea mulți oameni ar fi afectați, și nu doar pentru o zi sau o săptămână, ci pentru ani... pentru decenii.

Nu poți doar să-ți faci ieșirea și să te gândești că totul se va termina. Nu se va termina pentru oamenii care te iubesc. Nu vei face decât să-i lași pe toți să alerge după rămășițele împrăștiate de un vânt mândios. Îi vei lăsa încercând să rezolve disperați problemele tale... în timp ce-și oblojesc propriile răni. Chiar dacă ești ca mine, singură și fără copii, gestul tău poate afecta generații întregi.

Merită să-ți iei astfel piatra de pe inimă?

Nu, nu merită. Prefer să port eu suferința, decât să-i las pe ei s-o facă.

Nu există sentiment de ușurare în hotărârea mea că va trebuie să trec prin toate, dar cel puțin există o decizie care-mi va proteja familia. Micuța Emma nu va trebui să vorbească despre mătușa ei sinucigașă. Bineînțeles, peste câțiva ani, tovarășii ei de joacă vor spune despre mine că sunt o criminală. Dar mama ei îi va explica cum stau lucrurile. Poate că Emma va asculta și povești frumoase despre mine.

Într-un târziu, adorm pentru o vreme, cu un binecuvântat sentiment de ușurare la care nu sperasem. Visez că Brent e încă în viață, că ieșim la Malico's Pizza Plaza și mâncăm pepperoni, plângându-ne de chelnerul uituc, ca și cum să te lase fără cârnați ar fi cel mai groaznic lucru care ți s-ar putea întâmpla.

Când mă trezesc, Brent nu mai e. De obicei îmi plăceau diminețile de sâmbătă, dar totul pare greșit în camera asta mucegăită de hotel. Plâng încet, în timp ce fac duș și mă pregătesc să plec naiba știe unde.

CASEY

Dacă poliția ar ști că mi-am luat bilet către El Paso, s-ar putea să nu mă caute prin Dallas. Totuși, mi-am legat din nou bandana pe cap, în stil *doo-rag*, și m-am întors în stație. Nu m-am decis încotro să merg, dar următorul autobuz este către Tulsa, Oklahoma, așa că îmi cumpăr un bilet. Din fericire, pentru cea mai mare parte a drumului, nu stă nimeni lângă mine și mi-e frică să nu adorm, ca să nu ratez opririle intermediare și să fac tot drumul către Tulsa. Trebuie să cobor undeva, pe parcurs.

Durant, Oklahoma, pare un loc la fel de bun ca oricare altul. Nu e o stație propriu-zisă, doar o oprire în timpul căreia pasagerii au timp zece minute să fumeze o țigară sau să bea o cola. Mă uit în jur. Nu suntem chiar într-o zonă bună a orașului, dar văd o farmacie la patru clădiri distanță, pe colț. Merg ca și cum aș avea un scop, să nu pară că m-am rătăcit. Chiar și în plină zi, aș putea fi o țintă – o blondă micuță care merge singură printr-un cartier rău-famat.

Cred că o persoană căutată de poliție ar trebui să fie curajoasă și îndrăzneță, dar eu mă simt ca o lalea ofilită, cu petale ce stau să cadă. Frica îmi pulsează ca sângele prin vene, în urechi și îmi pocnește în cap.

Asta-i fata mea curajoasă, obișnuia să-mi spună tata când aveam zece ani și eram la o școală nouă, unde mă hărțuia câte o colegă, făcându-mi viața mizerabilă. Nu eram curajoasă atunci mai mult decât sunt acum. O evitam pe fata rea pe culoarele școlii și mă lipeam de învățătoare când o vedeam prin preajmă. Pentru că eram nouă, mă jucam singură, fredonam în gând melodii și zâmbeam ca și cum nu aș fi știut că nu e nimeni lângă mine.

Și acum zâmbesc, și buzele mi se mișca în ritmul unei melodii tăcute, ca și cum mintea mea ar fi mulțumită și preocupată. Nimeni nu pare să observe falsitatea expresiei mele faciale sau tornada de gânduri furioase din capul meu.

Nimeni nu mă vede cu adevărat.

Ajung la farmacie și intru pe culoarul cu vopsele pentru păr. Mă opresc în dreptul standului L'Oréal, încercând să mă decid care să fie noua culoare a podoabei mele capilare. Mi-a plăcut întotdeauna să fiu blondă, dar orice nuanță de blond m-ar face să semăn prea mult... cu mine. Cred că trebuie să mă fac brunetă. Iau o nuanță închisă de pe raft, sperând să nu mă înșel.

O bufnitură mă face să tresar. Undeva mai în față, în magazin, cineva trage o înjurătură. Ținându-mi respirația, mă duc către insula din centrul drogheriei, ca să pot

vedea tot culoarul din fața vânzătoarei. Ea e în genunchi, în mijlocul unei grămezi răsturnate de medicamente pentru reflux gastroesofagian, aflate la o promoție de genul „două flacoane la preț de unul“.

Fără să mă gândesc, mă reped către ea.

– Sunteți în regulă? o întreb. Ați căzut?

E roșie în obraji.

– Da, sunt atât de neîndemânatică! Am dat peste stand.

Întind mâna să o ajut, ea mi-o prinde și se ridică în picioare.

– Mulțumesc. Pot să vă preiau cumpărăturile, dacă sunteți gata.

Privesc în sus și văd o cameră de securitate deasupra ușii. Las capul în jos.

– Da, sunt gata. Dar pot aștepta totuși, dacă vreți să adunați cutiile căzute.

– Nu, standul mai poate să aștepte.

În mod normal, aș fi ajutat-o să adune cutiile. Gesturile mărunte de amabilitate nu obișnuiau să mă coste nimic. Dar acum ele sunt mai scumpe decât aș fi dispusă să plătesc. O urmez către casa de marcat, apucând pe drum un baton de ciocolată și niște alune de pe stativul de lângă casă, sperând să-i distrag atenția de la vopseaua de păr.

– Știți cumva un motel sigur prin preajmă? Sunt în trecere prin oraș și nu am rezervare.

Ea scanează codul de bare de pe cutia de vopsea, de pe batonul de ciocolată și de pe alune, și aruncă produsele într-o pungă.

– Este unul mai sus, pe stradă, spune, dar, sincer, nu m-aș caza acolo dacă aș fi în locul dumneavoastră. M-aș duce mai degrabă în oraș, la Hampton Inn, pe Burngard Street. E la câțiva kilometri de aici, însă.

– Vă deranjează dacă sun să chem un taxi? N-am o zi tocmai bună. Mi s-a stricat mașina și mi-a murit și bateria de la telefon.

– Sigur, nicio problemă.

Ia telefonul fix și-l pune pe teighea.

– Sunați la informații și cereți numărul de la Dean's Taxi Service. Sunt singurii din oraș.

Sun la taxi, îi mulțumesc vânzătoarei și aștept afară, punându-mi la îndoială fiecare cuvânt pe care i l-am zis. Dacă va fi luată la întrebări, poate își va aminti de mine. Dar suntem în Durant, iar ei probabil că nu mă vor căuta aici, cel puțin nu până nu voi fi deja de mult plecată. Poate că ea nu va afla niciodată că sunt considerată o criminală.

În timp ce stau afară cu punga în care am vopseaua de păr, realitatea începe să mă copleșească. Unde mi-a fost capul? Trebuia să sun la poliție imediat ce l-am găsit pe Brent, să le spun că zace mort pe podea și cine e vinovatul. Dar imediat cum aceste gânduri mi-au trecut prin minte, am știut că n-ar fi funcționat. Primele mele instincte erau cele corecte.

Aș fi vrut s-o pot vedea pe mama și să-i spun totul, iar ea să mă strângă în brațe și să mă asigure că nu mă voi sufoca. Mă gândesc cu groază ce-nseamnă pentru ea toate astea. A mai îndurat și înainte minciuni și dureri

șocante, și parcă-i alt om – cu sufletul înlănțuit de umbre negre ce i se reflectă în ochii bântuiți.

Încă le are pe sora și pe nepoata mea, iar ele întotdeauna îi fac ochii aceia triști să zâmbească. Nu pot suporta gândul de a nu vorbi cu ele.

Și mi-e dor de Brent. Confidentul meu, cel căruia îi păsa de lucrurile din trecutul care mă invadează. În mod bizar, simt încă impulsul de a pune mâna pe telefon, să-l sun. Oare l-or fi găsit până acum? Părinții lui or fi fost anunțați?

Îl plânge acum vreun om care l-a iubit?

Ei cred că eu sunt de vină?

Poate că așa ar trebui, pentru că a murit din vina mea. Sentimentul de vinovăție mă sfâșie și nu știu cum să-l alung. Trebuie doar să trag aer în piept și să fac următorul pas.

Poliția din Shreveport nu e omniscientă și, chiar dacă ar implica și poliția statală, raza lor de acțiune e limitată. Dar știu că nu dorința de a se face dreptate îi va pune pe urmele mele. Justiția n-a avut niciodată nimic de-a face cu dreptatea.

Taxiul oprește și șoferul e durduliu, cu părul grizonant și cu riduri adânci în jurul ochilor, din cele care apar când zâmbești din priviri. Mă urc în spate.

– Mulțumesc că ați venit, îi zic. Probabil că ăsta nu e un loc de unde să luați de obicei clienții.

– Nu, doamnă, spune. Dar merg aproape peste tot. Cum ați ajuns aici?

– Am mers pe jos de la benzinărie. Mi s-a stricat mașina și nu o pot repara până mâine. Sper să aibă camere libere la Hampton Inn.

– Așa ar trebui, spune el. Nu sunt nunți în oraș în weekendul ăsta. Deci sunteți în trecere pe aici?

– Da. Merg în Tusla, cu afaceri.

– Oh, da? Cu ce vă ocupați?

Încerc să mă gândesc la un job cât mai puțin memorabil.

– Lucrez pentru o companie care face cutii de carton.

Nu-mi place cât de ușor mi-a trecut o astfel de minciună prin minte.

– Cutii de carton? Întreabă șoferul. N-am mai auzit de asta până acum.

Zâmbesc.

– Ei bine, cineva trebuie s-o facă și pe-asta, nu-i așa? Doar nu credeți că toate acele cutii se fac singure?

Tac pentru o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva am întrecut măsura.

– Dumneavoastră de când conduceți un taxi?

Așa cum am sperat, a trecut mai departe.

– De trei ani. Mi-am pierdut slujba când s-a închis fabrica, nu mi-am găsit nimic de lucru nicăieri, așa că iată-mă.

– Făcând ceea ce trebuie, spun. Bravo! Aveți familie?

– Soție, o fiică și o nepoată dulce. Fata nu e măritată, iar la început am crezut că e sfârșitul lumii. Dar copilul

ăla ne are la degetul mic. Un an și trei luni și e bucuria vieții noastre.

– Îmi plac copiii mici.

– Și nu aveți?

– Nu, dar sper să am într-o zi. Aveți vreo poză?

Nu că încerc să manipulez conversația. Ci chiar îmi place să văd fotografiile de familie, în special când în ele apar și bebeluși.

Deschide telefonul și-l întinde către mine, în spate. Zâmbesc când văd o fețișoară grăsună și niște ochi veseli.

– E adorabilă.

– Dumnezeu i-a făcut așa de simpatici ca să nu-i trimitem înapoi. Noptile sunt lungi, dar merită din plin.

Curând intrăm în parcare de la Hampton Inn. Sper să nu mă fac remarcată.

– Vă mulțumesc că m-ați adus, spun. Nepoata dumneavoastră este o fată norocoasă.

Plătesc și mă dau jos din mașină. Hampton Inn are camere libere, așa că mă înregistrez sub un nume fals, pretinzând din nou că mi-am pierdut carnetul de conducere. Când le spun că vreau să plătesc cu bani-gheață, recepționarul trebuie să-l sune pe manager ca să obțină aprobarea. Acesta vine la recepție, mă măsoară din priviri și apoi își dă acordul. Felul în care m-a iscodit mă neliniștește. Îndată ce primesc cheile, mă refugiez în cameră. Primul lucru pe care îl fac este să deschid televizorul pe programul de știri naționale, întrebându-mă dacă au deja povestea crimei din Shreveport. Mă îndoiesc, din

moment ce națiunii puțin îi pasă de un om ucis într-un oraș din Louisiana, indiferent cât de extraordinar a fost omul ăsta. În timp ce ascult știrile, îmi vopsec repede părul. Sper ca nuanța de brunet să iasă suficient de închisă pe părul meu blond. Aștept cele cincisprezece minute regulamentare, apoi intru în duș și mă clătesc.

În timp ce apa murdară de vopsea șerpuiește în scurgere, îmi vine în minte tot sângele ăla. Brent...

Închid ochii, mă așez în cada udă și, în timp ce dușul curge peste mine, las toată durerea să se dezlănțuie. Îmi astup gura cu mâna, ca să-mi opresc urletele de plâns, și în curând apa se face rece. Opresc dușul și rămân în cada goală până când pot respira din nou.

Când în sfârșit mă simt în stare să mă mișc, mă ridic și-mi usuc părul, surprinsă de noua persoană care se holbează la mine din oglindă. Nu prea-mi stă bine brunetă, dar asta e. Sprâncenele îmi sunt încă deschise la culoare, așa că ignor atenționările de pe cutie și utilizez ce a mai rămas pe fundul tubului, ca să pun vopsea și pe ele. Apoi mă trântesc în pat, sperând să nu-mi intre vopseaua în ochi. Ca să evit să se întâmple asta în timp ce mă clătesc, îndepărtez vopseaua cu un tampon umed. Când sunt din nou îmbrăcată și părul îmi e uscat, mă uit în oglindă și nu mă recunosc.

Da, ochii sunt ai mei... migdalați și un pic prea mari ca să mă pot pierde în mulțime. Poate că nu vor fi remarcați dacă n-o să mă mai machiez o vreme –lăsând de izbeliște *eyeliner*-ul iubit. Ochelarii ar trebui să-mi fie de

ajutor. Sunt aproape noi și nu mi i-a văzut multă lume până acum, deci probabil nu constituie vreun pericol.

În jur de ora 11, cobor și arunc tubul și cutia de vopsea în coșul de gunoi de la capătul coridorului. Apoi găsesc *business center*-ul și mă așez la computerul hotelului. Nu îndrăznesc să intru pe paginile de Facebook ale prietenilor sau să le trimit vreun e-mail. Chiar să caut știrile din orașul meu m-ar da de gol, dacă poliția ar verifica logările din afară. Poate mă uit mâine, chiar înainte să plec. Deocamdată, am nevoie de mersul trenurilor companiei feroviare Amtrak și de orarul autobuzelor Greyhound. Trebuie să-mi dau seama încotro să plec mai departe. Găsesc rapid Amtrak, dar nu e nicio stație Greyhound de aici. Cea mai apropiată e în Ardmore, printez însă orarul autobuzelor oricum, împreună cu cel pentru trenuri. Mă întorc în cameră și verific câți bani am.

Am 12 000 de dolari. Când sora mea și cu mine făceam curat prin lucrurile tatei, la doi ani după moartea lui, am găsit 36 000 de dolari ascunși, bani economisiți sută cu sută de dolari, de-a lungul întregii sale cariere. Erau într-o cutie pe care scria „pentru zile negre“. Noi i-am dat-o mamei, iar ea a insistat să împărțim banii la trei. Nu m-am atins niciodată de ei și nu i-am pus la bancă. I-am păstrat într-o cutie de trabucuri toți anii aceștia, neștiind niciodată sigur pe ce ar trebui să-i cheltuiesc. Aproape că păreau bani pătați cu sânge, din moment ce n-am intrat în posesia lor decât după moartea tatei. Acum știu că erau rezervele lui pentru mine, ca și cum ar fi bănuțit că într-o zi va trebui să fug de dușmanii lui. Ar

trebui să fie suficienți ca să-mi plătesc camerele de hotel și mesele, poate și un nou computer și un telefon. Poate să-mi iau și o mașină la mâna a doua, când o s-ajung la destinație.

Când voi găsi un loc în care să mă ascund, ar trebui să-mi caut imediat o slujbă, ca să nu mai cheltuiesc din bani, ba chiar să-i pun la loc.

Simt cum mă copleșește recunoștința la gândul că tata a fost precaut și ne-a lăsat nouă banii. Dar ar fi îngrozit să știe la ce îi folosesc.

E miezul nopții și tot nu pot să dorm, așa că stau și mă gândesc. Am nevoie de carnet de conducere. Nu poți să faci nimic dacă n-ai unul. Mă întorc în sala de conferințe și aud voci în birou, o femeie și un bărbat chicotesc și flirtează. Nu m-au observat. Intru în mica sală a computerelor și caut pe net „carnete de conducere false“. Nu apare nimic util pe ecran. Cred că oamenii care încalcă legea nu-și fac reclamă. Mă întorc în pat și încerc să nu mă mai îngrijorez.

*

Mă ia somnul, în sfârșit, dar mă trezesc devreme, la 7 dimineța, cu teama că poliția mă așteaptă în fața hotelului, ca să mă prindă imediat ce ies pe ușă. Dar asta e o prostie. N-ar fi avut de ce să aștepte. O echipă SWAT ar fi spart ușa camerei mele, cu armele încărcate, gata să mă încătușeze și să mă târască de-aici.

Mă întorc în sala de conferințe, caut o hartă pe computer și aflu cum ajung la stația Amtrak. Nu vreau să iau taxiul. Am nevoie de timp să merg pe jos și să-mi limpez mințile. Înainte de a părăsi camera, verific rapid pagina de Facebook a unui prieten. Postase ceva despre mine.

Cineva apare în dreptul ușii de sticlă cu cardul de acces, așa că închid rapid pagina. Trebuie să mă uit din nou mai târziu.

Mă întorc în camera de hotel, iau o hârtie de o sută de dolari, o bag în buzunar, și mai am niște cash în poșetă, iar restul îi împart în două părți egale, pe care le îndes în cizme.

Cărând geanta de voiaj, merg pe jos până la stația Amtrak. Pe drum, sunt nevoită să trec pe lângă un bărbat care stă la colț de stradă. Un traficant de droguri, probabil. Se uită la mine pe măsură ce mă apropii. Mă lupt cu dorința de a traversa strada ca să-l evit. De fapt, îmi trece prin minte că m-ar putea ajuta.

Mă apropii de el și încetinesc, ridicând bărbia ca și cum nu mi-ar fi teamă.

– Ce faci?

Pare surprins de întrebare, cu codițele lui afro fluturând greu în vânt.

– Foarte bine, spune, întinzând cam mult cuvântul „bine“.

– Mă întreb dacă știi cumva: e cineva prin zonă care să mă ajute cu un carnet de conducere?

El închide ochii.

– Ai încercat la poliția rutieră?

– Nu vorbesc de unul legal.

Simt cum îmi ard obrazii. El încuviințează din cap, pregătind răspunsul.

– S-ar putea să știi pe cineva. Dă-mi numărul tău. Te sun.

– Nu am telefon, spun.

Încuviințează din nou din cap, ca și cum ar fi înțeles că nu vreau să fiu găsită.

– Cât valorează asta pentru tine?

Scot douăzeci de dolari.

– Neh, nu-s de-ajuns.

– Acum te plătesc pentru carnet sau pentru informație?

– Pentru info, dar și asta valorează ceva. De unde știu că nu ești polițistă?

– De unde știu eu că *tu* nu ești? Îi zic.

Atunci râde, și observ că-i lipsesc molarii din spate.

– Șaizeci de parai și te duc la locul potrivit.

Mă caut în buzunar după încă două bancnote de douăzeci și le scot.

El ia banii.

– E un restaurant pe West Cedar Street. Pedro's Place, lângă Taco Casa. Du-te acolo și spune-i tipului de la tejghea că te-a trimis D.J. Spune-i că încerci să te regăsești.

Că încerc să mă regăsesc. Mi se pare potrivit.

– OK, mulțam.

Pe când mă îndepărtez, strigă după mine:

– Dacă vrei nițică alinare, întoarce-te. Mă găsești aici.

Am nevoie de alinare. Știu că am nevoie. Dar drogurile n-au fost niciodată un răspuns.

Supraviețuirea este singura alinare pe care o pot avea deocamdată.

CASEY

M-am săturat să n-am cu ce mă deplasa. Merg pe jos cei trei kilometri către West Cedar Street, după ce-l întreb pe funcționarul unui mic magazin mixt încotro s-o iau. Pare că n-o să ajung niciodată la Pedro's Place. Oare tipul cu codițe tocmai și-a bătut joc de mine? Parcă a fost prea simplu și mă așteptam să am mai mult de tras. Dar încă nu s-a terminat.

Până când, în sfârșit, văd reclama cu neon, banii ascunși în cizme mi-au făcut bășici. Intru în restaurant, recunoscătoare pentru aerul condiționat.

– Vă ajut? mă întreabă un bărbat hispanic.

Mă îndrept către teighea și mă aplec peste ea.

– D.J. m-a trimis. Încerc să mă regăsesc.

Bărbatul mă măsoară din priviri, nevenindu-i parcă să creadă că am nevoie de o nouă identitate. După un moment, își ia privirea de la mine.

– Doriți un meniu?

Faptul că mă evită mă lovește în plin.

– Ce? Nu.

– Noi aici servim mâncare, spune cu un accent pronunțat. Dacă vreți mâncare, aduc meniul.

Inima mi-o ia la trap.

– Nu, el a spus că ăsta e locul... unde aş putea să mă regăsesc.

Bărbatul se uită la mine cu furie.

– Îl cunoașteți pe acest D.J.?

– Nu, abia l-am întâlnit. Și l-am rugat să mă ajute.

– Pentru că părea de încredere?

Mă simt de parcă aş fi trasă la răspundere pentru ceva ce n-am făcut.

– Nu, pentru că nu părea de încredere.

Sinceritatea mea îl face să se holbeze din nou.

– Am bani, spun repede. Pot plăti.

Continuă să mă măsoare cu privirea și mă întreb dacă nu cumva crede că-s polițistă, cum crezuse și D.J. Dintr-odată m-am simțit expusă, ca și cum el ar fi știut că părul și sprâncenele mele sunt recent vopsite, că de obicei mă dau cu tuș și port lentile de contact, că fug de poliția din Shreveport. Dar de unde ar fi putut să știe?

E o greșeală. Cu un gest, îl expediez.

– Nu contează... M-am răzgândit.

Mă lasă să ajung până la ușă, dar chiar înainte să ies, vine lângă mine și șoptește:

– Ușa din spate. Ne vedem acolo și-ți deschid să intri.

Deși m-am străduit atât ca să ajung aici, acum nu mai sunt sigură că asta-i o idee bună. O să mă ducă în

spate și o să mă facă să-mi doresc să nu-l fi întâlnit nicio dată pe D.J.? Deja mi-o doresc.

Totuși, mă duc – pentru că am nevoie de carnet de conducere și pentru că nu am încotro. Fuga de lege te împinge să faci lucruri surprinzătoare.

Fata mea curajoasă.

Mă duc în spate și aștept la ușă – inima îmi sare din piept – și, într-un final, tipul îmi deschide. Se uită în stânga și-n dreapta și mă lasă să intru. Pășesc înăuntru. Încăperea e mult mai luminoasă decât sala de mese din față. O pânză albă tapetează peretele și o cameră foto e așezată pe un tripod.

– De ce anume ai nevoie? Întreabă.

– De un nou carnet de conducere.

– De ce?

– Pentru că... trebuie s-o iau de la capăt.

Răgușesc și vocea îmi e slăbită.

– Vârsta?

– Douăzeci și cinci, spun.

Începe să caute într-un teanc de hârtii de pe biroul lui, se oprește la una și o trage afară.

– Am pentru cineva de douăzeci și cinci de ani, dar e bărbat.

– Nu, spun. Trebuie să fie femeie.

Dacă n-ar fi totul așa de serios, m-ar pufni râsul.

– Și nici nu vreau să fie cineva care să aibă de suferit din cauza asta. Adică nu vreau să fur identitatea nimă-nui. Vreau doar să fie un nume inventat, ca să pot găsi un loc în care să locuiesc și așa mai departe.

– Ai de gând să muncești?

– Da, bineînțeles.

– Atunci ai nevoie și de card de identitate.

Scotocește prin hârtii și mai scoate o foaie.

– Uite... o fată de 26 de ani care a murit. Persoană reală.

Îmi țin respirația.

– Oare de ce o fi murit?

Se uită la mine ca la o idioată.

– Nu știu de ce-a murit, nu-i treaba mea.

– Dar... familia ei? Dacă află că cineva îi folosește numele...

– Vrei o identitate nouă sau nu?

Stau și mă gândesc o clipă. Nu-mi place asta, dar ce pot face? Trebuie s-o iau de la capăt undeva, și dacă n-am CNP, n-o să pot găsi de lucru.

– Cum o cheamă?

– Grace Newland. Caucaziană. Ar trebui să meargă.

Nu-mi iese din minte moartea ei.

– Când a murit?

– Acum doi ani, în Oklahoma City. O vrei sau nu? Că am o afacere de condus.

Mă simt ca și cum aș fi fost complice la moartea ei.

– Pot să-i văd fotografia?

Omul își pierde răbdarea.

– N-am nicio fotografie, cucoană. Voi pune poza *ta* pe carnetul de conducere. Înălțimea ta și greutatea.

Stau și mă gândesc la toate cauzele din care ar fi putut să moară o fată de vârsta mea. Un accident de

mașină? O boală? Vreun joc murdar? Simt dintr-odată o suferință acută și ochii mi se umplu de lacrimi.

– A murit atât de tânără...

Bărbatul scutură din cap de parcă aș fi o cauză pierdută. Îmi arată ceasul.

– OK, spun, într-un final. Voi fi Grace Newland.

Mă trage brutal în dreptul pânzei albe și-mi face o poză. N-am timp să schițez un zâmbet.

– E-n regulă, va fi gata mâine-dimineată.

– Cum?! Nu, am nevoie acum. Azi plec din oraș.

– Nașpa, zice. Îl fac în seara asta și e gata mâine.

Accepti sau nu.

Oftez adânc, dar, la fel ca și în toate celelalte privințe, nu am control nici asupra situației de față.

– OK, accept.

– Cinci sute de dolari acum, doar bani gheață. Alți cinci sute, mâine.

Încuviințez, dar nu vreau să vadă că am banii în cizme.

– Aș putea mai întâi să merg până la toaletă?

Îmi arată una în spate, pe care o folosesc angajații, cu pereți de ciment și o găleată cu un mop murdar într-un colț. Intru, închid ușa, scot o cizmă și număr cinci bancnote. Apoi îmi încălț repede cizma la loc.

Bancnotele sunt umede și calde când i le întind, dar nu se plânge. Le numără, verifică încă o dată fotografia digitală din aparat, apoi îmi spune să mă întorc a doua zi de dimineață, la șapte jumate.

Părăsesc Pedro's Place întrebându-mă dacă tipul ăsta chiar era Pedro sau numele e doar un alias.

Mă simt un pic mai încrezătoare că am luat o decizie care mă duce cu un pas înainte pe drumul ăsta. Sper doar că nu m-a tras în piept. Ce-o să fac dacă nu-mi dă documentul pentru care am plătit? Nu-i ca și când aş avea unde să-l reclam.

Îmi amintesc că pe drum am trecut pe lângă un Holiday Inn Express, așa că mă întorc și mă opresc să-mi iau iar cameră. Încă o noapte și-mi voi vedea de drum. Trebuie să mă decid unde merg.

Mă cazez din nou folosind bani gheață, utilizând alt nume care-mi trece prin minte. Nu vreau să folosesc încă numele de Grace Newland, pentru că, dacă o să fiu urmărită până aici, nu pot lăsa niciun indiciu în legătură cu persoana care voi fi începând de mâine.

Mă uit pe fereastra camerei mele și zăresc o bibliotecă la o clădire distanță. Mă întreb dacă n-or avea un computer pe care să-l pot folosi.

În bibliotecă, aerul condiționat face ca locul să pară proaspăt și răcoros, iar mirosul cărților mă relaxează. Mă plimb prin jur, familiarizându-mă cu zona, ca să nu trebuiască să cer indicații. Găsesc mica încăpere cu computere lângă ușa din față. Un afiș spune că am nevoie de parolă pentru a utiliza un computer, așa că mă duc la cel mai ocupat funcționar și cer una. Femeia nici nu se uită la mine, doar îmi pasează un mic card.

Intru în sala computerelor și privesc în jur. Sunt douăsprezece computere, câte patru lângă fiecare perete, și

câțiva oameni care se zgâiesc în monitoare. Un bărbat se uită la un film porno. Privesc repede în altă parte, dar aud sunetele stânenitoare.

Mă îndrept către un scaun gol și deschid browserul. Ezit să intru pe Facebook, dar nevoia de a ști ce s-a întâmplat cu cadavrul lui Brent învinge. Computerul e vechi și încarcă greu. Când în sfârșit ajung pe Facebook, apare fereastra de logare. Nu pot utiliza propriul meu cont, așadar, creez altul. Mă gândesc ce nume să folosesc. Nu vreau să fie Grace Newland, așa că mă gândesc la un cuvânt oarecare pe care l-aș putea utiliza. Văd un afiș care spune „Nu lăsați copiii nesupravegheați“.

Nesupravegheat. E un cuvânt la fel de bun ca oricare altul, așa că-l aleg ca nume de utilizator, cu o cifră lângă el. Nu l-a mai ales altcineva, așa că pot alege și parola și intru în cont ca fiind Ne Supravegheat.

O nouă pagină de profil apare și Facebook îmi indică să spun câteva cuvinte despre mine.

Poliția mă caută pentru o crimă, și pasiunile mele sunt cititul, călătoriile și să mă plimb pe plajă la apus.

Îmi construiesc o biografie mai interesantă decât am de fapt și apoi mă duc pe pagina prietenului meu Carl. El e unul dintre cei care postează fiecare gând care îi trece prin minte, fotografiile cu tot ce mănâncă, fiecare carte citită, fiecare melodie ascultată, fiecare lucru cumpărat.

De asemenea, acceptă orice cerere de prietenie, fără să verifice cine o trimite. N-a fost niciodată popular în

liceu și i se pare că un număr mare de prieteni pe Facebook e un mod de a se afirma. De ce să-i stric plăcerea?

Cu siguranță, dacă a auzit de moartea lui Brent, a vorbit despre asta. Are postările publice, deci pot vedea că a postat articole despre mine. Inima îmi sare din piept. Derulez în jos către prima postare, un link către un articol de ziar cu data de ieri. În comentariul despre articol, spune: „Sunt șocat și devastat de moartea prietenului meu Brent, dar vă pot spune fără ezitare că prietena mea Casey nu l-a omorât!“

Cuvintele astea mă fac să lăcrimez. „Mulțumesc, Carl“, șoptesc, zâmbind pentru felul cum mă apăra. Dau click pe articol.

Brent Pace, treizeci de ani, a fost găsit ucis în propria casă, pe Ringbow Avenue, nr. 231, aseară, în jurul orei 21. Surse din cadrul departamentului de poliție din Shreveport susțin că bărbatul a fost înjunghiat de șase ori și că era mort de câteva ore când a fost găsit. Poliția o caută pe Casey Cox, prietenă cu Brent, care ar putea avea informații despre acest caz. Când am întrebat dacă aceasta este considerată suspectă, purtătorul de cuvânt al poliției a răspuns că este „o persoană de interes“.

Poza folosită în articol este una veche, în care nu prea mai semăn cu mine. Mă întreb de unde au făcut rost de ea. Oare mama sau sora mea le-a dat intenționat fotografia care mă reprezintă cel mai puțin? Recunoștința îmi aduce și mai multe lacrimi, dar mi le șterg, ca să nu

atrag atenția asupra mea. Știu că prietenii mei bine intenționați vor posta în curând poze recente, dacă n-au făcut-o deja. Toți vor dori să participe la drama asta.

În spatele meu, o femeie vorbește cu bărbatul care se uită la filme porno.

– Domnule, ați putea, vă rog, să vă puneți căști sau să dați sonorul mai încet?

El o ignoră și lasă volumul așa cum e. Femeia se ridică și iese vijelios din cameră.

Mă întorc la pagina lui Carl și dau click pe următorul articol. E un link către o înregistrare video cu știrile de dimineață ale postului local de știri. Aceași poveste. Nu vreau să o aud, deci nu dau click.

O mamă cu o fetiță de vreo opt ani intră în cameră și așază copilul lângă mine. Deschide o pagină de YouTube creată probabil de ea pentru cea mică.

– Mami va fi chiar aici. Dacă ai nevoie de mine, mă chemi, spune ea.

Micuța dă click cu dexteritate pe primul video. E ceva cu niște pisicuțe. Mă uit spre bărbat, al cărui monitor e vizibil dacă fetița privește în stânga. Tipul încă se uită la porcării, cu sonorul dat parcă și mai tare.

Dau scaunul în spate, mă ridic și mă aplec peste computerul lui. Trag firul de alimentare din priză, ecranul se înnegrește și sunetul încetează.

– Ce faci? spune el.

– Un gest de bun-simț.

Strâng firul în jurul mâinii mele, ca să nu-l poată lua înapoi.

– E un copil aici.

– Nu poți face asta. Pot să mă uit la ce vreau pe computerul ăsta.

– Bine, zic, întorcându-mă la scaunul meu. Uită-te!

El privește în jur, către celelalte computere. Ceilalți utilizatori se uită stânjeniți la el, dar câțiva dintre ei zâmbesc. Iese repede afară, probabil să mă reclame, și câțiva dintre utilizatori se întorc să mă felicite. Nu le răspund, mă concentrez la ecranul meu. Dar când omul se întoarce cu bibliotecara, mă uit să văd dacă are verighetă pe deget. Da, are.

Femeia verifică computerul de parcă nu i s-ar fi spus deja ce s-a întâmplat. Lângă mine, fetița chicotește la un câine vorbitor.

– Mi-a furat cablul de alimentare de la computer, spune bărbatul cu voce tare. Mai urmează să fure monitorul și procesorul.

Nu pot să nu sesizez ironia că bibliotecara este întruchiparea fetei cuminți, un șoarece de bibliotecă al cărui cuvânt preferat e „Șșșșt...” și care acum e pus să apere dreptul unui mucos scârbos de a viziona filme porno în public. Sper să nu fie cazul aici.

Îi înmânez tipei cablul.

– Computerul lui nu funcționa corect, spun. O cunosc pe soția domnului și sunt sigură că el nu ar fi vizionat filme porno în mod intenționat.

Bibliotecara roșește și se întoarce către bărbat.

– De fapt, domnule, politica noastră interzice vizionarea materialelor obscene.

Bărbatul pare brusc stânjenit. Poate că are, totuși, conștiință... sau o frică sănătoasă de nevastă-sa. Se uită la mine prea lung, ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă într-adevăr o cunosc. Decide că nu e cazul să-și asume riscul, așa că renunță și iese val-vârtej afară.

Bibliotecara îmi mulțumește, pune cablul la loc și șterge apoi istoricul de pe computer, pentru ca site-ul să nu apară accidental în fața altui copil care se uită după cățeluși.

Îmi dau seama acum cât de riscantă a fost acțiunea mea. Ar trebui să mă ridic și să plec. Am fost văzută, iar oamenii și-ar putea aminti de mine dacă m-ar vedea la știri. De ce continui să fac lucruri care atrag atenția asupra mea?

Mă întreb dacă bibliotecara, când va auzi despre mine, va fi mai șocată că în bibliotecă a fost o fugară decât că un bărbat se uita la filme porno cu un copil de față.

Închid browserul, apoi ies din cameră. O văd pe mama fetiței la o masă, cu o carte deschisă în timp ce ia notițe. Probabil că e studentă.

– Scuzați-mă, spun. Sunt oameni care urmăresc pornografie pe computerele de aici. Poate ați vrea să stați totuși cu fetița.

Femeia pare șocată și se ridică imediat.

– Când, acum? Ea a văzut?

– Nu, nu cred. Dar cred că ar trebui să știți ce se întâmplă.

Tipa apucă repede cartea și notebook-ul și se grăbește către camera computerelor.

– Mulțumesc. Nu mi-am dat seama...

– Știu. Cine s-ar fi gândit?

Plec și mă întorc la Holiday Inn, întrebându-mă dacă nu m-o fi recunoscut cineva și n-o fi sunat la poliție. De ce n-oi fi rămas în camera mea?

Până acum poliția a aflat, probabil, că am cumpărat un bilet către Tulsa. Probabil că au verificat fiecare stație de autobuz de la Shreveport până aici. Or fi verificat și locul în care ne-am oprit la benzină? Durant chiar o fi pe radarul lor?

Mă opresc la McDonald's înainte de a mă întoarce la hotel, iau ceva de mâncare la pachet, să mănânc în cameră. Stomacul mi se strânge de la prima înghițitură. Mă forțez să bag ceva în el, dar nu prea mi-e foame.

Îmi imaginez cât de distrusă trebuie să fie mama lui Brent. Trebuie că are atâtea întrebări!

Deși sunt frântă de oboseală, nu pot să dorm. Visez urât, am coșmaruri cu mine găsindu-l pe Brent mort... Mirosul de moarte, expresia de pe fața lui, realitatea paralizantă, teama. Fața lui se metamorfozează în fața tatălui meu, sângele tatei pe podea...

Unii oameni reacționează la șoc. Eu rămân încremenită pentru mult timp. După ce l-am găsit pe Brent, când am putut în sfârșit să mă mișc, m-am târât pe-acolo lăsându-mi urmele de pași și ADN-ul peste tot.

Bineînțeles că sunt suspectă. De ce n-aș fi?

Sper ca bărbatul de la Pedro's Place să nu mă lase baltă mâine. Sunt gata să plec mai departe. Îmi doresc doar să fie atât de simplu să-ți pui în portofel cardul de identitate al unei străine decedate.

DYLAN

— Sunt Dylan Roberts, spun, întinzându-i mâna rudei îndepărtate a lui Brent, care stă în ușa bisericii. Am fost la școală cu Brent. Cred că ne-am mai întâlnit la petrecerea de absolvire.

– Da, îmi amintesc de tine, spune tipul. Voi doi erați destul de apropiați în copilărie. Am auzit că ai fost în Afghanistan.

– De două ori, zic. Și o dată în Irak. Acum, sunt acasă.

– Trei înrolări. Ce divizie?

– Armată, spun.

– Ești încă în serviciu?

Clatin din cap, deși simt că mărul lui Adam mi s-a înțepenit.

– Nu. Mi-e de ajuns.

– Nu pot să te învinovățesc, omule! Și acum ce faci?

Mă uit spre intrare, unde părinții lui Brent strâng mâinile oamenilor. Expresiile lor sunt tragice, distruse.

Mama lui trăia pentru fiul ei. Îmi imaginez că vestea primită acum câteva nopți a picat ca un trăsnet.

Îmi revin și reiau conversația cu vărul.

– Îmi cer scuze, ce spuneai?

– Ce faci acum, unde lucrezi?

Urăsc întrebarea asta.

– Caut încă activitatea potrivită. Hei, urc să vorbesc cu doamna și domnul Pace. Mi-a părut bine să te revăd.

Se vede că vărul e întors pe dos de moartea lui Brent. Durerea mă face mereu să mă simt aiurea. De cele mai multe ori, evit ceremonii ca asta, dar Brent a fost prietenul meu cel mai bun nu cu mult timp în urmă și n-aș putea pur și simplu să stau deoparte. Merg pe alee pe măsură ce se dă drumul la muzică. La jumătatea drumului, mă întreb dacă ar trebui să mă strecur într-o strană sau să rămân pe interval. E o coadă de vreo douăzeci de persoane care încă așteaptă să fie luate în seamă.

Continui să merg, și privirea mi se întâlnește cu a doamnei Pace. Mă surprinde faptul că iese din rând și vine către mine.

– Dylan... vino înapoi.

Îmi rețin lacrimile în timp ce o îmbrățișez. Ea izbucnește în plâns și șoptește ceva ce nu pot înțelege. O strâng în brațe ca și cum ar fi mama mea, până când se desprinde din brațele mele. Când în final ne separăm și ne uităm unul la celălalt, nu-mi pot găsi cuvintele.

– Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors în siguranță, îmi spune, atingându-mi fața.

Înghit în sec, simt din nou un nod în gât.

– E îngrozitor, reușesc să zic, într-un târziu.

Nu-mi poate răspunde, doar dă din cap, mă ia de mână și mă trage prin grupul de oameni până la soțul ei. Domnul Pace mă vede, îmi strânge mâna și mă îmbrățișează.

Preotul pășește în amvon și-i roagă pe oameni să ia loc pentru slujba de comemorare, așa că îi las pe cei doi acolo și mă duc în spate, căutând un scaun. Mă bucur că atât de mulți oameni sunt alături de familia Pace, dar aș fi preferat să fiu singur în locul ăsta.

Mă așez într-o strană ocupată pe jumătate și mă uit în față. Aceasta nu e o înmormântare, întrucât e prea curând. Încă se așteaptă autopsia, abia peste câteva zile îl vor putea înmormânta. Biserica și-a transformat predica de duminică seara într-o slujbă de rugăciune pentru familie. Va fi doar un stres în plus la ceea ce promite a fi o lungă perioadă de doliu sau va avea un efect cathartic?

Bănuiesc că o rugăciune e întotdeauna bine-venită, chiar și atunci când doare.

Când ceremonia începe cu muzică întru slava Celui ce dă viață și tot El o ia, nu reușesc să cânt. Doar stau. Mă aplec în față, pe scaun, cu bărbia în palme, și-mi amintesc de zilele în care eu și Brent eram copii și băteam văile și stricam cuiburile de viespi. Brent a avut întotdeauna o curiozitate periculoasă.

Eu sunt cel care a fost la război de trei ori. Iar el e cel care a murit.

Supraviețuirea mea e o greșeală din atâtea puncte de vedere...

Stau la ceremonie, rugându-mă, așa cum ne indică preotul, pentru pacea și liniștea familiei, pentru ca departamentul de poliție să-l găsească pe asasin și să-l predea justiției...

Deodată, furia mă asaltează și simt cum tavanul coboară și cum pereții alunecă spre interior, prinzându-mă în capcană. Nu mai pot respira și inima stă să-mi sară din piept. Pielea îmi transpiră... Mă furișez afară din strană și ies din biserică.

Soarele începe să apună, iar aerul e rece și curat. Mă uit spre copacii care înconjoară biserica și încerc să mă calmez. Verdele luxuriant îmi liniștește sufletul. Era atât de puțin verde în acele regiuni deșertice din cealaltă parte a lumii... Ai crede că e sigur aici, că niciun glonț n-ar penetra sticla ușii de la intrare în timp ce vântul șoptește printre ulmi. Dar corpul îmi e în alertă maximă, ca și cum asta s-ar putea întâmpla în orice moment.

Ușa bisericii se deschide și-l văd cum iese pe tatăl unui alt prieten din liceu. Nu pare să mă observe, în timp ce coboară scările, dar îl strig.

– Domnule Keegan?

Domnul Keegan se uită la mine.

– Dylan! Nu mi-am dat seama că tu ești, amice! Am crezut că omori talibani pe undeva.

M-a enervat ce a zis, așa că i-am ignorat cuvintele.

– Sunt acasă acum. Dumneavoastră încă lucrați în poliție?

– Sigur că da, spune. Lucrez la cazul ăsta de crimă, de fapt.

–Serios?

Pășesc către el, gândindu-mă dacă să-l întreb sau nu.

– Și v-ați dat seama cine a făcut asta?

– Avem un suspect serios, dar tipa a părăsit orașul.

– *Tipa?* Care a fost treaba? S-au certat sau cum?

– Așa se pare. A fost înjunghiat de șase ori, în propria casă. Voi doi ați ținut legătura?

– Nu în ultimii ani, răspund. Am crescut împreună, dar ne-am îndepărtat. E vorba de iubita lui? Cum o cheamă?

Se uită în jur. Nu e nimeni.

– Nu spune nimănui asta până nu areștăm pe cineva. Reporterii lansează deja zvonuri, dar prefer să nu le confirm. Cunoști cumva o fată pe nume Casey Cox?

N-am auzit în viața mea numele ăsta, deci dau din cap că nu.

– Nu, nici Kurt n-a auzit. E puțin mai tânără decât voi, băieți.

Kurt e fiul lui, lucrează tot în poliție.

– Tipa are antecedente? Întreb.

– Dacă are, noi n-am aflat de ele. Ascultă, nu știi de la mine. Deocamdată e o persoană căutată și atât.

– Înțeleg, îi spun. L-am văzut pe Kurt săptămâna trecută, când am fost la departament să-mi depun CV-ul pentru o slujbă.

Pare intrigat.

– Chiar, tu ai fost polițist în armată, nu-i așa?

– Divizia de Investigații Criminalistice.

– Sună ca și cum te-ai potrivi de minune la noi.

– Mda, mă rog, nu cred că o să meargă. Dar oricum...
Vocea mi se pierde din nou.

– Păi, eu o să pun o vorbă bună pentru tine.

Știi că asta nu va ajuta prea mult. Am fost deja marcat ca victimă a sindromului de stres posttraumatic, iar poliția nu vrea să angajeze oameni care ar putea oricând ceda psihic.

Și Divizia de Investigații Criminalistice a avut o problemă cu asta, de-aia am fost lăsat la vatră. Asta e povestea vieții mele de militar. Te trimit în locuri în care bombele explodează la fiecare pas, făcându-ți prietenii bucăți sub ochii tăi. Apoi te pedepsesc pentru că nu-ți poți scoate din minte chestia asta.

– Sper s-o găsiți pe fată, zic.

– Da, și eu, spune el. Mă gândeam că ar putea să-și facă apariția aici, dar avem o grămadă de oameni care o caută. A fugit, însă suntem pe urmele ei. O vom aduce înapoi în curând.

Mă îndrept către parcare cu el, apoi stau în mașină singur, holbându-mă pe măsură ce minutele trec. Apoi îmi dau seama că aș putea să mă rog, dacă tot am venit aici să fac asta.

Continuând să privesc către copacii foșnitori, îl întreb pe Dumnezeu de ce a trebuit să pierd încă un prieten. De ce viața trebuie să doară precum o rană de glonț în burtă?

Îl întreb când are de gând să-mi vindece rănilile și să mă facă bine, înainte de a sfârși ca Brent. Instantaneu, mă cuprinde vinovăția. Ar fi trebuit să mă rog pentru

părinții prietenului meu mort și pentru ca fata să fie găsită și adusă în fața instanței de judecată.

Șoptesc cuvintele răspicat, sperând că Dumnezeu le va auzi, chiar dacă inima mea pare să nu fie conectată la ce spun.

Când mă întorc în apartamentul meu, nu mă deranjez să aprind lumina. Stau în întuneric și mă gândesc. Îmi trece prin minte că aș putea să mă duc la bar să mă îmbăt sau să-mi înec amarul în calmante. Medicii mi-au dat destule rețete, să-mi ajungă câteva luni. Dar amorțeala durerii nu face câtuși de puțin dreptate în cazul morții prietenilor mei. Brent, Câinele Albastru, Tillis, Unger... și toți ceilalți. Dacă ei au suferit, eu de ce să nu sufăr?

N-o voi lua pe calea asta, pentru că nu vreau să adaug mai multe răni la cele pe care le am deja. Evadarea nu e o opțiune.

Dar asta mă lasă aici, în întuneric.

CASEY

La 7.15 dimineața sunt la Pedro's Place, cu geanta de voiaj după mine. Bat la ușa din spate și nu-mi răspunde nimeni. Mă gândesc să mă duc la ușa din față, dar nu vreau să-l înfurii, așa că aștept.

Tipul îmi deschide ușa la 7.30 fix și se uită afară, mai întâi în dreapta și apoi în stânga. În sfârșit, mă lasă să intru.

– Îl aveți? întreb.

Nu vorbește, doar se duce la un birou vechi de pe colț și scoate un plic din sertar. Mi-l întinde.

– E treabă bună.

Deschid plicul și scot din el carnetul de conducere și cardul de identitate al fetei decedate. Mă întreb din nou cum o fi murit. Sunt curioasă cum arată, dar propria mea mutră se holbează la mine. Mă șochează din nou culoarea părului meu.

– Memorează CNP-ul, e al tău acum.

– Mulțumesc, îi spun. M-ați ajutat foarte mult.

Mă uit la el așteptând să se uite și el în ochii mei, dar asta nu se întâmplă.

– Ca să fie clar, nu sunt un om rău. Am neazuri, dar nu am făcut nimic din ceea ce cred ei...

El ridică o mână, să-mi oprească perorația.

– Nu vreau să știi ce și cum. Nu-i treaba mea.

– Știi, dar nu-s obișnuită să fac chestii ilegale. Voiam doar să știți că sunt o persoană cumsecade. Și-mi voi dovedi cumva nevinovăția.

– N-ai auzit de mine, nu m-ai văzut niciodată. E clar?

– Da... bineînțeles.

Scotocesc în poșetă după banii pe care deja i-am scos din cizmă și îi plătesc restul datoriei. El ia banii și îi numără. În cele din urmă, mă privește cu milă.

– Ai mâncat?

– Nu.

– Ți-am pregătit ceva, spune el. Dar mănânci aici.

Sunt moartă de foame, așa că zâmbesc.

– Nu trebuia să faceți asta.

– Așteaptă, spune, și dispăre în partea din față a localului. Miroase ca raiul pe pământ, și simt cum mi se strânge stomacul. Cât timp lipsește, stau pe scaunul pliant și-mi examinez permisul de conducere. Pare în regulă. Mă întreb cum îl face, pentru cine face asta în mod obișnuit. Pentru imigranții ilegali? Criminali? Nevinovați pe fugă, ca mine?

Se întoarce cu o farfurie cu ouă, bulete de cartofi, bacon crocant și un biscuit înmuiat în sos. Pune mâncarea pe birou, trage un scaun și mă îmbie să vin să mănânc.

– Arată atât de bine! spun. Mulțumesc foarte mult!

Încep să mănânc, iar glandele salivare îmi explodează de la gustul excelent.

– Bun, așa-i?

Îi zâmbesc.

– Da. Nu știi când voi mai mânca din nou, așa că e perfect.

Se uită la mine cum înfulec și plăcerea mea pare că-i oferă satisfacții. În cele din urmă, spune:

– Trebuie să mă întorc la treabă. Lași farfuria aici când termini și ieși pe ușa din spate.

Îmi șterg mâinile și întind una să dau noroc cu el. El îmi ține cam mult mâna într-a lui.

– M-ați ajutat foarte mult, spun. Nu știu ce m-aș fi făcut fără...

Mă oprește din nou.

– Nu mă face să regret asta! spune cu voce blândă. Nu face prostii!

Nu pot să-i promit așa ceva, pentru că mă cunosc și deja „am făcut prostii“ de când l-am găsit pe Brent mort. Îmi dă drumul mâinii, apoi se întoarce în restaurant. Termin de mâncat, mă șterg la gură și mă strecor afară, prin spate.

Numele meu este Grace Newland. Mă întreb dacă aș putea să-mi spun Gracie, care seamănă cu Casey, dar sunt prea apropiate. Trebuie să-mi las în urmă numele adevărat, și asta doare ca o altă moarte. Întotdeauna mi-a plăcut numele meu. Tata mi l-a pus, și de câte ori îl pronunța, urma ceva profund.

Casey, omenirea cere ca tu să aperi dreptatea.

Casey, va veni o vreme când va trebui să-ți asumi riscuri.

Casey, te iubesc.

Încă nu sunt pregătită să-mi iau la revedere de la Casey. Dacă plec suficient de departe, aş putea într-o zi să fiu ea din nou?

DYLAN

Când părinții lui Brent m-au sunat luni dimineață să mă cheme în vizită, am crezut că vor să stau la priveghi, să țin un discurs comemorativ sau ceva de genul ăsta. Urăsc ideea de a vorbi în fața unei mulțimi îndurate – și să se vadă cum îmi tremură mâinile –, dar pentru Brent aș face tot ce doresc ei.

Familia lui Brent locuiește într-o vilă. Bunicul din partea tatălui a fost cel cu banii, dar n-am știut niciodată sursa acestora. Ei nu m-au tratat niciodată ca pe cineva de rang inferior, și de câte ori ne jucam împreună în parc, erau precum toți ceilalți.

Obișnuiam să alerg cu Brent prin casa lor și să alunecăm cu șosetele pe podeaua lustruită, și nu-mi amintesc ca ei să fi ridicat vreodată vocea la noi. Mama lui era devotată rolului ei de casnică și i-a asigurat lui Brent (și mie, când eram acolo) o viață idilică.

De aceea, acum totul pare rupt de realitate. Crimele nu se produc de obicei în zone prospere, iar această familie părea că ar fi trebuit să fie imună.

Mă simt deodată ciudat, stând în fața ușii și sunând la sonerie. Deși am fost invitat, ba chiar somat să vin, am impresia că inoportunez. O menajeră în uniformă deschide ușa și mă salută. Îi spun cine sunt, iar ea mă invită înăuntru.

Aștept în foaier. Când domnul Pace mă întâmpină, văd că are cearcăne adânci și riduri săpate ca la marionete, din colțurile gurii până la bărbie. În lumină, pot vedea că a îmbătrânit peste noapte. Mă întreb câți ani din viață i-a furat această tragedie.

– Dylan, mulțumesc că ai venit, spune. Hai în spate.

Îl urmez prin sufrageria cu masa ei masivă, pe care văd înșirate fotografiile cu Brent.

– Elise s-a uitat la pozele cu el. Vor să alegem câteva pentru înmormântare.

Vocea îi e sfârșită.

– Încă nici nu știm când va fi înmormântarea. Nu ne pot da trupul până nu e gata autopsia. Ca și cum au nevoie de confirmări că rănilile de cuțit sunt cele care l-au ucis.

Aud durerea din vocea lui, și chiar dacă pare un comentariu impertinent, înțeleg. În dimineața următoare zilei în care doi dintre colegii mei fuseseră omorâți în fața mea în timp ce mergeam spre Kandahar, am făcut miștouri crude cu băieții despre cum ar gestiona guvernul cele întâmplate. Hazul de necaz e ca și cum ai

deschide un robinet, să mai eliberezi presiunea înainte ca totul să explodeze.

În bucătărie sunt rudele – veri, mătuși și unchi, bunici care stau la masă. Zâmbesc și strâng mâna tuturor pe măsură ce domnul Pace face prezentările, apoi trece mai departe, făcându-mă să-l urmez. Mă duce în birou, o cameră în care eu și Brent nu aveam voie să intrăm. Soția lui e acolo, stând lângă fereastră și privind în curtea din spate.

– Draga mea, spune încet domnul Pace. Dylan e aici.

Ea se întoarce către mine și îmi pietresc când îi văd ochii umflați de plâns.

– Slavă Domnului!

Îmi fac semn să mă așez pe canapeaua luxoasă de piele, iar doamna Pace se ridică și aprinde lumina.

– Îmi cer scuze pentru întuneric. Nu știu unde mi-e capul.

– E-n regulă, spun. Nu trebuie s-o aprindeți pentru mine.

– Știu, dar e nepolitic să inviți pe cineva să stea pe întuneric. Cu toți oamenii ăștia din casă, am simțit nevoia să evadez aici, în spate. Îi iubesc, dar nu sunt în apele mele azi.

– Nu, bineînțeles că nu, spun. Auziți, doamnă și domnule Pace, fac cu plăcere tot ce trebuie făcut pentru înmormântare. Orice aveți nevoie...

Se uită unul la celălalt, apoi domnul Pace spune:

– Spune-ne Elise și Jim, Dylan. Ești bărbat în toată firea. Avem nevoie de tine mai mult ca de un egal acum, mai mult decât de prietenul fiului nostru.

Un egal? Nu știu sigur ce înseamnă asta, acum că singura noastră conexiune nu mai există.

– Dylan, vrem să te angajăm, spune Elise.

Mă încrunt și iau poziție de drepti.

– Să mă angajați? Pentru ce?

Elise se uită către Jim, iar acesta se apleacă în față, cu mâinile încrucișate între genunchi.

– Fata asta care l-a omorât pe Brent. A părăsit orașul, și vreau să ne ajuți s-o găsim.

Îmi mijesc ochii.

– Dar poliția o caută, nu-i așa? M-am întâlnit cu Gordon Keegan aseară și mi-a zis că lucrează personal la acest caz.

– Lucrează, dar se pare că fata a părăsit statul, iar resursele departamentului local de poliție sunt limitate. A trecut deja prea mult timp. Nu vrem să lăsăm asta strict în grija departamentului de poliție.

La ușa biroului bate cineva, și privesc într-acolo în timp ce Jim spune „Intră”. Vorbești de lup...

Gordon Keegan și partenerul său, un detectiv pe care nu-l cunosc, pe nume Rollins, intră în cameră. Au loc străngeri de mâini. Keegan e mult mai sobru și impunător decât era aseară. Elise îi servește cu cafea, apoi se așază toți pe scaunele din fața canapelei pe care stau eu.

– Tocmai îi spuneam lui Dylan că avem nevoie de ajutor.

Keegan soarbe din cafea.

– Nu e vorba că noi n-o putem găsi. O căutăm și noi, și avem o grămadă de resurse. Dar fata-i deșteaptă. Nu-și folosește cardurile de credit, și nici semnalul de mobil nu e înregistrat de niciun turn de telefonie. Nu e nici în mașina ei. După ce s-a dat publicității ce fel de mașina e, cineva a văzut-o în garajul unui hotel și a sunat. Știm că fata și-a cumpărat un bilet de autobuz către El Paso, dar a coborât în Dallas. Suntem aproape siguri că și-a luat alt bilet către Tulsa, dar n-a ajuns acolo. Șoferul își amintește de ea și crede că a coborât în Durant. Bănuim că încă ar putea fi acolo.

– Ce pot să fac eu? întreb.

– Vrem să te angajăm ca detectiv particular, spune Jim. Îți plătim mai mulți bani decât faci în armată, plus cheltuieli. Vrem să ne ajuți să dăm de fată.

Inima începe să mi-o ia la trap.

– Deci... departamentul de poliție îmi oferă o slujbă?

– Nu, spune Keegan cam repede. Familia te plătește, dar departamentul e implicat. Am avut tăieri de buget în ultima vreme, așa că orașul nu-și permite să ne trimită cu avionul peste tot, ca s-o căutăm pe fata asta. Cum familia Pace e dispusă să plătească, ne convine tuturor să externalizăm treaba asta. Vrem s-o aducem pe fată înapoi cât de repede posibil.

Pun jos ceașca de cafea.

– Nu știam că se întâmplă astfel de lucruri. Am nevoie de vreo autorizație, ca detectiv particular?

– Ești deja autorizat, pentru că lucrezi la Divizia de Investigații Criminalistice din cadrul armatei.

– Da, dar am fost lăsat la vatră.

– Cu onor. Te vom acredita în rol de consultant. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Nu menționez că sindromul de stres posttraumatic a fost un semnal de alarmă când am candidat pentru un post în departament, dar Keegan aduce vorba.

– Ascultă, știu că șeful poliției a strâmbat din nas când ai încercat să te alături forțelor polițienești, dar cum asta e o chestiune privată, lucrurile stau diferit. Și dacă găsești fata și o aduci înapoi, pentru ca noi s-o putem pune sub acuzare, asta va da bine pentru tine. Va fi o șansă să demonstrezi ce poți. Dacă totul merge bine, nu cred că există vreo posibilitate ca șeful poliției să nu te angajeze după aceea.

Asta sună bine. Și, sincer, n-am altceva mai bun de făcut.

– Sunt onorat că v-ați gândit la mine, doamnă și domnule Pace.

– Jim și Elise, spune Elise din nou. Spune da, Dylan. Știm că l-ai iubit pe Brent. Știm că erai bun în meseria ta. Avem încredere că vei face tot posibilul s-o găsești pe fata asta care l-a luat pe Brent de lângă noi.

Mă gândesc la ce program am. Am joi programare la psiholog, terapie de grup vineri, studiul Bibliei duminică și interviu pentru un job la UPS – pe post de curier – cândva, săptămâna viitoare. Nu vreau să livrez colete, totuși. Vreau să fiu polițist.

– Pot să-ți scriu un cec chiar acum, spune Jim. Putem să-ți oferim un zbor charter către Durant azi. Am vorbit cu un pilot care mi-e prieten și poate să te ducă acolo la ora 16, în după-amiaza asta. Nu există zboruri comerciale către această destinație, dar au un mic aeroport privat. Mai devreme de-atât nu te pot scoate din oraș.

Mă uit la Keegan și la partenerul lui.

– Dacă accept să fac asta, va trebui să mă uit peste dovezile pe care le aveți. Vreau să văd scena crimei. Fotografiile.

Simt junghiuri în stomac când îmi imaginez cum a fost ucis prietenul meu, dar n-ar fi prima oară când îmi văd un prieten mort.

– Vreau tot ce aveți despre fată. Mi-ar plăcea să-i interoghez familia înainte de a pleca.

– Nu, asta le-ar indica faptul că o cauți, spune Jim. Nu vreau ca ei să o avertizeze.

– Aveți în urmărire telefoanele lor? Computerele, e-mailul, contul de Facebook?

Keegan dă din cap că da.

– Judecătorul districtual ne-a dat mandat pentru asta la câteva ore după ce Brent a fost găsit. Ea nu i-a contactat, din câte putem spune.

– Poți să faci asta, Dylan? mă întrebă Jim.

Mă gândesc numai o clipă. Cum aș putea spune nu? Doar e vorba de Brent!

– Sigur că da. Cum vreți să procedez când o găsesc?

– Contactezi poliția locală și îi iei cu tine ca s-o aresteze, spune Keegan. Apoi ne-o vor preda nouă.

Mă uit la ceas. E 11 dimineața.

– Ai timp să mă pui acum la curent cu toate? îl întreb pe Keegan.

– Bineînțeles, spune. Hai să începem chiar acum. Ne întâlnim la secție.

Elise stă în fața mea, cu lacrimi în ochi. Mă îmbrățișează și-mi atinge fața din nou, ca și cum ar spera să mă transform în fiul ei.

– Mă simt în siguranță că ești implicat în caz, Dylan. Hai să-i facem dreptate băiatului nostru.

Îi urmez către ieșire pe cei doi detectivi și sper din tot sufletul să nu-i dezamăgesc pe oamenii ăștia.